

Bucuroși de oaspeți?

Cu întrebarea aceasta am intrat în casa Silviei, verișoara din Calafindești, în acea vacanță de iarnă. Silvia era necăjită, omul ei, Vasile, era bolnav de cancer și în ultima vreme slăbise mult. Vroiam să fiu alături de ea, căci și eu trecusem prin necazul acesta. Când am ajuns la casa lor, Vasile zăcea și avea febră, pentru că între timp, contactase și o viroză.

M-am oprit câteva zile la Valeria, fiica ei din Suceava, apoi ne-am pornit împreună spre casa Silviei. Când mașina a luat-o pe drumul spre sat, gerul a ajuns până la minus 19 grade. Cine m-a pus să plec la drum pe vremea asta? mă gândeam. Geamurile laterale deveniseră opace, totuși parbrizul oferea vizibilitate. După ce am traversat o vale, mercurul din termometru a mai urcat câteva grade. Și cu ochii pe termometru, pe nesimțite, am ajuns la destinație. Erau doar minus 13 grade! Slavă Domnului!

Silvia ne-a întâmpinat puțin speriată. În noaptea aceea găzduiau în casa lor pe un bătrân venit de departe, care nu mai putea ajunge până în satul lui. Nu mi-a făcut plăcere să știu că mai era cineva străin. Trebuia să se intereseze la ce oră pleacă ultima mașină, ca să nu mai deranjeze pe nimeni. Dar omul ne-a spus că ultima cursă a fost anulată din cauza sărbătorii. Bătuse și la alte porți și nu-l primise nimeni.

Valeria și soțul ei, tot Vasile, s-au indispus și ei când au aflat despre ce este vorba. Ne-am uitat la străin, nimic atrăgător în înfățișarea lui. Era hâd, avea un ochi de sticlă și haine ponosite. Figura lui exprima blândețe, dar nu ne-a impresionat. Doamne, cine l-a mai adus și pe ăsta? m-am gândit.

- Cine ești măi omule și ce cauți aici? a întrebat și Valeria. Nu vezi

că *dânșii* au probleme? Tata are cancer și zace în pat, mama e *năcăjită și slăghită*. Nu e loc de oaspeți. Unde vrei să te culce?

- Lăsați-mă să înnoptez aici. O să dorm pe jos, a spus drumețul.

Dar Valeria, ca și mine, era neîmpăcată.

- Nu te cunoaște nimeni de aici.

Ș-apoi, am *audzât* de un om care o *vinit* să doarmă o noapte la doi bătrâni și i-a omorât pe amândoi, i-a făcut bucăți. Ai *audzât*, mamă? Bucăți i-o făcut omul *așela*.

Dumneata, tată, ai *audzât*?

- Am *audzât*, da.... totuși, lasă-l să doarmă *aiși*, poate nu ne-o omori, a spus Vasile cu voce stinsă.

Noi nu l-am luat în seamă, ne-am dus împreună cu Silvia în casa cea nouă ca să ne sfātuim. De fapt, am sărit toți cu gura pe ea.

- Mamă, de ce l-ai primit pe omul ăsta în casă? Nu știai că astă seară

vine mătușa?

- *Copchilă*, nu l-a primit nimeni, a venit la poartă ca să ne ceară ajutor. Ce era să fac? Am zis că poate *Șeșilia* nu o să vină *astă sară*, ci *mâni sară*.

- Ce surpriză mi-ai făcut! am spus și eu clătînând din cap.

- Nu-i *nica*, *Șeșilia*, *mâni* dimineață o să *margă* în drumul lui.

- Mamă, ce ușor gândești! Ce curaj ai avut să primești un necunoscut?

- *Șe* era să fac, biata *di mini*? Am avut milă *di dânsul*.

- Până unde merge mila, Silvia? Primim în ospetie pe oricine bate la poartă? am adăugat eu.

- Ascultați-mă, vă rog! Când omul *aista* o *vinit* să mă roage să doarmă la noi, mă uitam la el și îmi sunau în minte cuvintele dintr-o poezie rostită la adunare în care se vorbea despre Isus, care a bătut pe la porțile unor oameni, căutând

găzduire. Iar ei, nu l-au primit. Nu am vrut să fac ca ei.

- Mamă, nu ai înțelepciune! Aici nu ești la adunare. Deschide bine ochii ca să știi că nu tot ce auzi poți să împlinești, a spus iar Valeria.

- *Copchilă*, dar dacă *aista* a fi un *înjer* al Domnului? Nu se spune în Cuvântul lui *Dumnidzău* că, fără să știe, mulți au găzduit *înjeri* ai Domnului?

- Mamă, văd bine că dumneata visezi. Nu înțelegi că este o diferență între ce auzi și ce faci? i-a spus Vasile, ginerele.

- *Vai di capul nieu!* Ce era să fac? E așa de frig afară, iar la noapte va fi ger puternic. Cum era să-l las?

- Am eu o soluție, le-am spus. Ascultați-mă! Acum, când plecați acasă, luați-l cu voi la Suceava și duceți-l la gară. De acolo o să ia un tren spre casă.

- Bine, mătușă, îl iau cu mine acum până la Suceava. Dar îl duc la mine acasă și îl culc în hol. Nu are cum să ne omoare, suntem mulți.

- Ce grăiești acolo, omule, a sărit Valeria. Nu-l aduce la noi acasă. Degeaba am repetat eu soluția găsită, Vasile a ascultat-o pe soția lui. Și, în final, ne-am hotărât să îl lăsăm să stea până dimineață, dar să mai vorbim un pic cu el.

Ne-am întors în odaia unde se aflau soțul Silviei și străinul. Și Vasile (ginerele) l-a cercetat ca să afle ce a pățit de a ajuns acolo.

Omul venise să strângă bani pentru o nepoată, bolnavă de leucemie. Nu avea la el un certificat medical în original. Ochiul și-l pierduse într-un accident.

Ne-am liniștit. Vasile i-a spus că el e stăpân acolo și că îl lasă să doarmă la ei în noaptea aceea. Că în casă nu e nimic de valoare, pentru că tot ce a fost mai bun a dus la Suceava. La urmă, i-a dat un mic ajutor pentru nepoata bolnavă.

Valeria a luat și ea o măsură de precauție. A pozat pe oaspete și actul lui de identitate cu telefonul mobil, apoi s-au grăbit să plece. După plecarea lor, eu cu Silvia am mers să înnoptăm în casa cea nouă și l-am lăsat pe bărbatul ei să rămână peste noapte cu drumețul acela, sperând, că „poate totuși, nu-l va omori”.

Dimineață, străinul s-a sculat vesel. A servit o cafea, a mulțumit de găzduire, apoi și-a văzut de drum. După două zile, am plecat și eu. Soțul Silviei a continuat să zacă în pat. Viroza se accentuase, nu mai avea poftă de mâncare, slăbise mai rău. A mers la spital și după câteva luni, în mod incredibil, și-a revenit din răceală. A început să se hrănească și s-a mai întremat. A avut putere să iasă prin curte și a mers iar pe picioarele lui, spre slava lui Dumnezeu, căci medicii îl condamnaseră demult. Un Dumnezeu Atotputernic a privit cu milă spre el și l-a cercetat.

În noaptea aceea geroasă de sfârșit de an, când toți din sat și-au închis inima gonindu-l pe străinul călător, Vasile și nevasta lui l-au primit în casă și au avut milă de el. Bunul Dumnezeu a răsplătit fapta lui și i-a lungit zilele lui Vasile, căci mila biruie jertfa.

Cecilia

Ieslea inimii

Un vis alb din cer se-ășterne
peste vale, deal și munte.
Fulgii scutură alene
îngerăși cu aripi frânte.

Și în case, la ferestre,
se ivesc năsucuri carne.
Chipurile zâmbitoare
privesc larg astă minune.

Cum copacii-și pun cojoace
și mănuși de promoroacă.
Vântul de vrea să-i dezbrace,
haina să îi ocrotească.

Iar căsuțele-s desprinse
dintr-o carte de povești.
Parcă sunt cu zahăr ninse
și-s bucate-mpărătești.

Nici un glas nu se aude
jos pe ulița pustie
și când toate-n jur par surde
un suspin pacea sfășie.

Un copil cu fața-n palme
plânge fără mângâiere
că Pruncul venit în lume
n-are-un loc de găzduire.

Dar un chip blând de măicuță
îi spune cu zâmbet larg:
„Fiule, chiar de-i micuță
inima, dă-i-o cu drag.

Astfel Isus Se va naște
azi în inimioara ta.”
Și copilul se grăbește
ieslea inimii s-o dea.

Cristina Magdalena Frâncu

